

Guy T'Sjoen

Ann Peuteman

TWEE PAPA'S

De ongewone weg
naar een gewoon gezin

Lannoo

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Ann Peuteman en Guy T'Sjoen
Fotografie: Guy T'Sjoen en Milan Vansevenant,
cover en pagina 78: Matthew Sordello, pagina 6: Youri Claessens
Grafische vormgeving: Studio Lannoo - Nele Reyniers
Opmaak: Bananas, Temse

Als u opmerkingen of vragen heeft, kunt u contact opnemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025
D/2025/45/142 - NUR 740-402
ISBN: 978 94 014 9851 7

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

<u>DEEL 1</u> Het plan	7
GETUIGENIS Brad, uitbater van het draagmoederagentschap	43
<u>DEEL 2</u> De reis	53
GETUIGENIS Ashley, draagmoeder	101
<u>DEEL 3</u> De thuiskomst	115
GETUIGENIS Johny en Viviane, grootouders	143
EPILOOG	155
NAWOORD door Petra De Sutter	162
BIJLAGE Ongehoorde vragen	165

Deel 1

Het plan

**‘We willen zo graag
een heel gewoon
gezin zijn’**

Mannen met een plan

De zomer van 2021. In een paradijselijk vakantiehuis op het Spaanse eiland Ibiza genieten Guy en Milan na van hun trouwfeest. Ze scrollen door een reeks zonovergoten foto's waarop ze elkaar in aanwezigheid van hun familie en vrienden nog eens het jawoord geven. Voor de huwelijksfoto die ze later op de sociale media zullen posten, poseren ze glunderend op het strand van Es Cavallet. Allebei gehuld in een bruin pak met witte sneakers eronder. Ze zijn dolgelukkig omdat ze voor elkaar hebben gekozen, maar ook omdat ze dat eindelijk écht hebben kunnen vieren. Op dat droomfeest hebben ze dan ook lang moeten wachten. Toen ze een jaar geleden in het Gentse stadhuis officieel in de echt werden verbonden, was een trouwpartij helemaal uitgesloten. De eerste coronagolf was nog maar net wat gaan liggen, vaccins waren er nog niet en reizen mocht alleen in uitzonderlijke gevallen.

Om de pil te vergulden, hadden Guy's collega's hem samen met Milan verrast met een trouwreceptie in de openlucht op het terrein van het UZ Gent. Daardoor konden ze hun huwelijk al een beetje vieren, maar toch

bleven ze dromen van dat grote feest op de idyllische plek die ze een jaar eerder hadden uitgekozen. Dus prikten ze zo snel mogelijk een nieuwe datum: 7 juli 2021. Terwijl ze het feest tot in detail voorbereidden, oefenden ze hun openingsdans in op de tonen van *Can't Take My Eyes of You* van Frankie Valli & The Four Seasons. De covidregels in binnen- en buitenland werden ondertussen maand na maand bijgesteld, en ze beseften maar al te goed dat een nieuwe besmettingsgolf alsnog roet in het eten zou kunnen gooien. De ontlasting was dan ook enorm toen ze – eindelijk – samen met hun vrienden en familieleden naar Ibiza konden afreizen.

‘Het is een torenhoog cliché om te beweren dat je trouwfeest een van de mooiste dagen van je leven is, maar in ons geval was dat echt zo’, zegt Milan. ‘Het voelde als puur geluk om ons huwelijk op zo’n sprookjesachtige plek te kunnen vieren met iedereen van wie we houden. Zeker na dat zware coronajaar.’ Om het plaatje af te maken, hebben de bruidegoms hun gasten gevraagd om zich helemaal in het wit te hullen. Zo steken hun outfits tijdens de huwelijksceremonie magnifiek af tegen de glinsterende zee en de staalblauwe lucht. Wanneer Guy en Milan te midden van al dat moois voor de celebrant staan, stapt een parmantig meisje naar voren. Kleine Linde, het petekindje van Milan, straalt van trots omdat zij het bruidspaar de ringen mag brengen. Geen wonder dat veel gasten, zelfs de stoersten onder hen, tot tranen toe worden bewogen. En net op dat moment zet

de gitarist de eerste tonen van Madonna's *La Isla Bonita* in. Veel perfecter kan een moment niet zijn.

Wanneer de zon langzaam ondergaat, vragen de bruidegoms hun gasten om de schoonheid van de baai in zich op te nemen. Ze nodigen hen ook uit om daar en dan na te denken over de dingen die ze nog willen realiseren. Velen hebben hun leven door de pandemie een tijdlang moeten stilzetten, anderen werden gedwongen om nieuwe wegen te verkennen. Wat willen ze doen zodra de wereld weer als vanouds begint te draaien? Er valt een haast gewijde stilte terwijl Guy, Milan en hun gasten diep in hun eigen gedachten verzinken. Heel even maar, want dan barst het avondfeest – zoals dat hoort – in alle uitbundigheid los. De liefde moet worden gevierd, net als de herwonnen vrijheid. Heel veel tijd hebben ze daar niet voor, want ook in Spanje gelden op dat moment nog covidregels. Feestvieren mag weer, maar ten laatste om één uur 's nachts moeten alle genodigden vertrokken zijn.

Terug in het vakantiehuis, wanneer de meeste gasten al liggen te slapen, praten Guy en Milan nog een hele tijd na. Het feest heeft al hun verwachtingen overtroffen en ze zijn allebei intens gelukkig. Dan stellen ze elkaar dezelfde vraag die ze hun vrienden en familie een paar uur eerder hebben voorgelegd: wat willen ze de komende jaren nog doen? Ze hebben het over reizen die ze nog willen maken en over het huis dat ze zouden willen kopen. Maar waar dromen ze verder van? Wat ontbreekt nog in hun

leven? Daar hoeven ze eigenlijk niet over na te denken: op een dag willen ze samen met hun kinderen naar deze heerlijke plek terugkeren. Echt verrassend is dat niet, maar toch schrikken ze er een beetje van.

Op dat moment zijn Guy en Milan al bijna zes jaar een stel. ‘Ik wist wel al veel langer wie Guy was, want als student geneeskunde heb ik nog les van hem gehad’, zegt Milan. ‘Toen was hij voor mij gewoon een van mijn vele professoren, en ik vermoed dat hij niet eens wist wie ik was. Al was het maar omdat ik altijd helemaal achteraan in het auditorium zat.’ Pas jaren later, wanneer Milan als arts-assistent op de dienst radiologie van het UZ Gent werkt, vallen ze elkaar voor het eerst op. Af en toe kruisen hun wegen in de gangen of in het ziekenhuisrestaurant en dan knikken ze elkaar beleefd toe. Maar hun eerste échte ontmoeting vindt buiten het ziekenhuis plaats.

Die avond is Guy met een groep vrienden naar de Gentse Vooruit afgezakt voor het jaarlijkse LGBTQ+-feest Sparkle. Milan, die met een vriend in een café heeft afgesproken, besluit pas na middernacht om er ook even heen te gaan. In de nog drukke feestzaal worden Guy en Milan allebei door hun eigen vrienden omringd, maar toch raken ze op de een of andere manier met elkaar aan de praat. ‘Ik herkende Milan van het ziekenhuis en dus wist ik dat hij net als ik in de medische sector werkte’, vertelt Guy. ‘Van het gesprek herinner ik me niet zo heel veel meer, wel weet ik nog goed dat het meteen klikte

tussen ons.' Dat moet ook hun gezelschap zijn opgeval-
len, want bij het afscheid voegt een wat baldadige vriend
het telefoonnummer van Milan toe aan de contacten in
Guy's smartphone.

De volgende dag weet Guy eigenlijk niet zo goed wat
hij moet doen. Is het een goed idee om die aantrekkelijke
jongeman van de avond tevoren meteen te bellen of kan
hij daar beter nog even mee wachten? En wat moet hij
dan zeggen? 'Uiteindelijk heb ik de mening van een van
mijn beste vrienden gevraagd', zegt Guy. 'Hij gaf me het
advies om Milan uit te nodigen voor koffie, en dat leek
me wel een goed plan.' Dus raapt hij al zijn moed bij el-
kaar en selecteert hij het telefoonnummer dat nog geen
24 uur eerder in zijn telefoon is terechtgekomen. Goed
idee maar slechte timing, zo blijkt meteen. Milan heeft
wachtdienst, het is razend druk en hij kan onmogelijk
zijn telefoon opnemen. Guy stuurt hem dan maar een
sms: 'Hoe drink jij je koffie graag?'

Een paar dagen later zitten ze samen aan de koffie. Niet
in de een of andere trendy ontbijtbar in de stad, maar in
het kantoor van Guy op de dienst endocrinologie van het
UZ Gent. Het is misschien niet de meest romantische
plek, maar dat maakt hen niets uit. Terwijl ze honderd-
uitpraten en lachen, lijken ze zelfs helemaal te vergeten
dat ze eigenlijk op hun werk zijn. Niet verrassend volgt
er op die eerste koffiedate een etentje en dan nog een
heleboel koffies. Zijn die fijne ontmoetingen waar ze

allebei steeds meer naar uit beginnen te kijken een relatie aan het worden? In het begin aarzelt Milan nog een beetje, want hij maakt zich toch wel zorgen over het leeftijdsverschil. ‘Guy is zeventien jaar ouder dan ik’, legt hij uit. ‘Tot nu toe vormt dat geen probleem, maar ik beseef natuurlijk dat hij al een eind in de zestig zal zijn tegen de tijd dat ik vijftig word. Toch heb ik me daar relatief snel overheen weten te zetten. Guy is jong van geest en als we samen zijn, vergeet ik helemaal hoe oud hij is.’ Dus blijven ze afspreken. Weken worden maanden, maanden worden een jaar, en tegen die tijd is hun relatie al zo stevig dat Milan bij Guy intrekt.

‘Over kinderen krijgen hadden we het in die beginperiode eigenlijk nooit’, zegt Milan. ‘Zelf wilde ik dat wel graag, maar als homoman moet je daarvoor heel wat hindernissen nemen. Welke weg je ook kiest.’ Guy is er het grootste deel van zijn leven zelfs van overtuigd geweest dat hij nooit vader zou worden. ‘Toen ik Milans leeftijd had, was het voor homomannen nog niet echt een optie om een beroep te doen op een draagmoeder. Daar waren in die tijd hoogstens een paar pioniers mee bezig’, vertelt hij. ‘Je kon alleen vader worden door sperma te doneren aan een alleenstaande vriendin of een lesbisch koppel. Tot twee keer toe heb ik die vraag gekregen, maar ik ben er niet op ingegaan. Het zou niets voor mij zijn om mijn kind bij andere mensen te zien opgroeien.’

Tegen de tijd dat de wetgeving en de medische vooruitgang het ook voor homokoppels mogelijk maken om

ouders te worden, heeft Guy zijn kinderwens al lang opgeborgen. Als hij die al had. ‘Waarschijnlijk zou ik nooit aan kinderen zijn begonnen als ik Milan niet had leren kennen’, zegt hij. ‘Ik ben daar pas over na gaan denken toen ik hem bezig zag met zijn petekind Linde, het dochtertje van zijn beste vriend. Telkens als zij er was, leefde Milan helemaal op. Voor mij was het overduidelijk dat hij een fantastische papa zou zijn. Daardoor zijn we – eerst nog heel hypothetisch – beginnen te praten over de mogelijkheid om zelf kinderen te krijgen.’ Eerst fantaseren ze hardop hoe het zou zijn om een gezin te hebben, maar gaandeweg worden hun gesprekken ernstiger. Wanneer Milan letterlijk uitspreekt dat hij graag vader wil worden, begint Guy daar voor het eerst in zijn leven écht over na te denken. Het duurt niet lang voor ook hij helemaal om is.

Omdat ze vol vragen zitten, gaan ze te rade bij een paar homostellen die al kinderen hebben. ‘Het is door die ontmoetingen dat we ons een beeld begonnen te vormen van hoe ons eigen leven eruit zou kunnen zien met een kind’, zegt Guy. Steeds vaker praten hij en Milan daarover. Tijdens het eten, in de auto onderweg naar vrienden, in bed, zelfs tijdens de afwas. Stel dat ze daadwerkelijk voor een kind gaan, hoe zouden ze dat dan concreet aanpakken? Kunnen ze dan niet beter verhuizen naar een huis met minder trappen en een tuin? Zou een crèche in de buurt van Guy’s werk het handigst zijn? Zo wordt hun verre droom langzaamaan een behoorlijk

concreet plan. Maar pas op Ibiza dringt dat echt tot hen door. Daar, in hun vakantiehuis, nemen ze een beslissing die hun hele leven zal veranderen: zodra ze thuis zijn, maken ze werk van gezinsuitbreiding.

Naar het buitenland

Wanneer Milan een paar maanden na hun huwelijk The Hotel aan de Brusselse Waterloolaan binnenstapt, voelt hij zich een beetje opgelaten. Buiten staat een groepje manifestanten de uiteenlopendste leuzen te scanderen. Sommigen roepen iets over vrouwenrechten of de belangen van donorkinderen, anderen zijn ronduit homofoob. Zo gaat dat wel vaker als de internationale organisatie Men Having Babies een conferentie organiseert die op homomannen met een kindwens is gericht. Tijdens hun beurzen, die zowel in de Verenigde Staten als in Europa plaatsvinden, geven medische experts, juristen en ethici uiteenzettingen over gezinnen met twee vaders en de mogelijkheden van draagmoederschap.

Tegen die tijd weten Guy en Milan eigenlijk al welke weg ze willen volgen om een kindje te krijgen. In grote lijnen hebben ze drie opties: pleegzorg, adoptie of draagmoederschap. Over pleegzorg hebben ze niet lang hoeven na te denken. ‘Als je pleegkinderen hebt, moet je altijd rekening houden met hun biologische vader of moeder. Al is het maar omdat ze dan in het weekend of tijdens de vakantie naar die ouder toe gaan’, zegt Milan.

‘Daarbij komt nog dat een pleegkind soms maar beperkte tijd in je gezin blijft. In de meeste gevallen kan het op elk moment weer worden weggenomen. Ik heb heel veel respect voor koppels die voor pleegzorg kiezen, maar ik vrees dat wij dat niet aan zouden kunnen. Het afscheid zou ons elke keer weer te zwaar vallen.’

Adoptie willen ze op zich wel overwegen, maar dat blijkt weinig realistisch te zijn. In Vlaanderen moet je op dat moment zeven tot negen jaar wachten om een kind te kunnen adopteren en dat vinden ze veel te lang. ‘Doordat er amper nog landen zijn die toelating geven voor buitenlandse adoptie aan homokoppels was de kans ook heel klein dat we via die weg een kind zouden kunnen krijgen’, legt Guy uit. ‘Daarbij komt nog dat ik niet piepjong meer ben. Ik kan me voorstellen dat een vijftiger niet als eerste in aanmerking komt om te adopteren.’

Een andere reden waarom ze niet voor adoptie kiezen, is dat ze toch liever een kind willen dat genetisch met hen verwant is. ‘Sommige mensen lijken dat maar moeilijk te kunnen begrijpen’, zegt Guy. ‘Als heterokoppels niet vanzelf zwanger kunnen worden, vindt iedereen het nochtans vanzelfsprekend dat ze alle mogelijkheden uitputten om een genetisch verwant kind te krijgen. Gaat het om homomannen, dan moeten die maar kiezen voor pleegzorg of adoptie. Terwijl wij natuurlijk ook het liefst een kindje willen dat aan ons verwant is.’

Er blijft dus maar één optie over: draagmoederschap. Dat wil zeggen dat ze op zoek moeten naar een vrouw

die hun kind negen maanden lang wil dragen. Bij zogenaamd laagtechnologisch draagmoederschap wordt zij via kunstmatige inseminatie bevrucht met de zaadcellen van een van de wensvaders. Ze is dus de genetische moeder van de baby die ze draagt. ‘Dat zagen wij helemaal niet zitten’, zegt Guy. ‘Als de eicel van de draagmoeder afkomstig is, wordt de situatie meteen veel complexer. Aangezien zij dan een genetische band met de baby heeft, is de kans veel groter dat ze zich aan hem hecht. Wij vinden het heel belangrijk dat we contact kunnen houden met onze draagmoeder, maar het is niet de bedoeling dat ze echt een actieve rol speelt in het leven van ons kind. Dat zou ook veel te verwarrend zijn.’ Het alternatief is hoogtechnologisch draagmoederschap, waarbij met in-vitrofertilisatie (ivf) wordt gewerkt. Bij heteroseksuele stellen worden de eicellen van de wensmoeder in een laboratorium bevrucht met de zaadcellen van de vader. Zijn de wensouders twee mannen, dan worden eicellen van een donor gebruikt. Daarna wordt het embryo ingebracht in de baarmoeder van een draagmoeder, die geen enkele genetische band met de baby heeft.

Sommige homostellen vragen een dicht familielid om draagmoeder te worden, maar Guy heeft alleen een broer en Milans zus heeft zelf nog geen kinderen. Ook het idee om een goede vriendin te polsen, wordt al snel weer afgevoerd. ‘Alleen al de vraag stellen, verandert die vriendschap haast onvermijdelijk’, zegt Milan. ‘Weigert

de vriendin in kwestie, dan kan dat een verwijdering te weegbrengen. Wil ze wel draagmoeder worden, dan zou ze automatisch ook erg aanwezig zijn in het leven van ons kind.'

Daarom gaan ze al snel op zoek naar een onbekende draagmoeder. Er bestaan heel wat Facebookgroepen en websites waar Vlaamse en Nederlandse vrouwen zich als draagmoeder aanbieden, maar dat vinden ze te link. 'Dat is een beetje het Wilde Westen van het draagmoederschap, want die vrouwen worden totaal niet gescreend', legt Guy uit. 'Daarbij komt nog dat er in ons land geen wettelijke regeling voor bestaat. Als je met een Vlaamse of Nederlandse draagmoeder in zee gaat, kan zij het kind pas na de geboorte ter adoptie afstaan. Tot de adoptieprocedure helemaal rond is, kan ze zich op elk moment bedenken. Zelfs als ze geen enkele genetische band met het kind heeft.'

In België is het ook verboden om een draagmoeder voor haar diensten te betalen. Alleen zogenaamd altruïstisch draagmoederschap wordt toegestaan. 'Zelf heb ik totaal geen probleem met commercieel draagmoederschap. Wel heb ik een hekel aan die term. Ik noem het liever gecompenseerd of betaald draagmoederschap', zegt Guy. 'Hoe dan ook vind ik het alleen maar logisch dat een draagmoeder een billijke compensatie krijgt. Bijna een jaar lang wordt haar leven overheerst door de voorbereidingen en de zwangerschap, waarbij ze een hele resem praktische en medische ongemakken moet ondergaan.'

Doordat draagmoederschap in de meeste West-Europese landen totaal niet is geregeld of zelfs wordt verboden, zijn er vandaag de dag heel wat homo- en heterokoppels die elders in de wereld een draagmoeder zoeken. Vooral landen waar betaald draagmoederschap is toegestaan, zoals Georgië en tot aan het begin van de oorlog met Rusland ook Oekraïne, zijn populair. Daar hebben zich ook allerlei bemiddelingsbureaus gevestigd die gretig op die vraag inspelen door plaatselijke vrouwen aan Europese wensouders te koppelen. Als alles goed gaat, verdienen de draagmoeders in kwestie daar zelf een aardige cent aan. Maar er zijn ook bemiddelaars die vrouwen uitbuiten of hen zelfs dwingen om draagmoeder te worden. ‘Dat risico wilden wij in geen geval nemen’, zegt Guy. ‘Nooit zouden we een beroep doen op een vrouw die alleen maar draagmoeder wordt uit financiële noodzaak of – nog erger – omdat ze onder druk wordt gezet. We wilden er tweehonderd procent zeker van zijn dat onze draagmoeder echt gemotiveerd was. Daardoor vielen landen zoals Georgië meteen af.’

Uiteindelijk blijkt draagmoederschap alleen in Canada, Mexico en een paar Amerikaanse staten echt goed te zijn geregeld. Zowel voor de wensouders als voor de draagmoeder. Hun voorkeur gaat al snel uit naar Californië, want daar kan tijdens de zwangerschap een bindend contract worden opgesteld waardoor de wensouders al vanaf de geboorte de wettelijke ouders van hun kind zijn. Op die manier hoeven ze het achteraf niet te adopteren